

Άγιος Άνθιμος της Χίου: Ποιο είναι το μέσο με το οποίο θα φέρουμε τον Θεό μαζί μας;

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

«Κύριε των δυνάμεων μεθ' ημών γενού». Πώς ο Κύριος θα είναι μαζί μας. Ο Χριστός είναι δύναμη.

«Κύριε των δυνάμεων μεθ' ημών γενού...». Άραγε τι θέλουν να πουν αυτά τα λόγια; Κάτι καλό όμως θα είναι και ευχάριστο, για να το παρουσιάσουν οι άγιοι Πατέρες να λέγεται τώρα, αυτές τις ημέρες της άγιας Τεσσαρακοστής. Ποιος βασιλιάς, ποιος εξουσιαστής, ποιος άρχοντας, ποιος ηγεμόνας είναι σε αυτόν τον κόσμο, που δεν έχει εξουσία; Τόση δύναμη έχει ο λόγος του, ώστε εκείνο που θα προστάξει να γίνει αμέσως. Όμως δύναμη πνευματική δεν μπορεί να τους δώσει.

«Κύριε των δυνάμεων μεθ' ημών γενού». Παρακαλούμε τον βασιλέα των ουρανών να μας δώσει κάποια δύναμη πνευματική. Τώρα, αυτές τις ημέρες πολύ σωστά όρισαν οι άγιοι Πατέρες να το λέμε αυτό και να τον παρακαλούμε να έλθει μαζί

μας. Έλα εσύ, που είσαι ο εξουσιαστής όλων των δυνάμεων, εσύ που είσαι Κύριος των πάντων, έλα μαζί μας. Τι να κάνεις; να γίνεις παρήγορός μας, έλα να γίνεις συνήγορός μας, δάσκαλος και ιατρός μας· εσύ που εξουσιάζεις τα πάντα «μεθ' ημών γενού». Τον παρακαλούμε να μας δώσει κάποια δύναμη.

Αυτή όμως η δύναμη απλώς και ως έτυχε δεν έρχεται. Δεν είναι κανένα ρούχο να το φορέσουμε, δεν είναι κανένα πράγμα υλικό, για να το πάρουμε· είναι μία δύναμη πνευματική. Είναι ο ίδιος ο Θεός, τον οποίον παρακαλούμε να έλθει μαζί μας. Είναι πανέτοιμος για να έλθει· είναι πολύ πρόθυμος και έτοιμος κάθε στιγμή με ευχαρίστηση, με χαρά, με καλή διάθεση, να έλθει να επισκιάσει και να βοηθήσει τον άνθρωπο, αλλά πρέπει να του ετοιμάσουμε τόπο.

Ποιος είναι αυτός, που έχει τόσες δυνάμεις; είναι αυτός ο Χριστός, που ήλθε και έχυσε το πανάγιό Του αίμα, για να μας εξαγοράσει και να μας δώσει δύναμη, ώστε να πατούμε επάνω «όφρων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού».

Αλλά δεν έρχεται έτσι· πρέπει πρώτα – πρώτα να καταδαμάσουμε τα πάθη μας. Για τούτο οι άγιοι Πατέρες όρισαν να το λέμε τώρα, αυτές τις ημέρες, που είναι η νηστεία· διότι η νηστεία καταδαμάζει τα πάθη. Εάν δεν καταδαμαστούν αυτά, δεν έρχεται ο Θεός.

Ποιο όμως να είναι το μέσον, με το οποίο θα μπορέσουμε να φέρουμε τον Θεό μαζί μας;

Πιστεύω ότι το ξέρετε.

. Να συντρίψουμε την καρδιά μας και να φέρουμε στον εαυτό μας την αγάπη, την ταπείνωση, την υπομονή και επιμονή στο αγαθό, για να μείνει ο Θεός μαζί μας. Δύσκολο όμως είναι. Διότι τα πάθη μας δεν τα δαμάζουμε εύκολα.

Επικαλούμεθα τον Θεόν στο κελλί μας, μέσα στην εκκλησία, κλαίμε, συντρίβουμε τον εαυτό μας, άλλα διάφορα κάνουμε, βγαίνουμε όμως κατόπιν έξω και εκείνα, τα οποία κερδίσαμε, τα δαπανάμε.

Πώς; Με το μίσος, την κακία, την πονηρία, με την κρίση, με την κατάκριση και με τα άλλα πάθη, τα οποία πολεμούν καθημερινά τον άνθρωπο. Φωνάζουμε: Κύριε των δυνάμεων έλα μαζί μας... αλλά αυτά απομακρύνουν τη χάρη του Θεού, και δεν έρχεται. Δεν φοβούμεθα το Θεό, αλλά και δεν τον αγαπούμε· ναι έλεγε ο μέγας Αντώνιος, ότι εγώ δεν φοβούμαι τον Θεό, αλλά τον αγαπώ ολοψύχως, διότι η τελεία αγάπη έξω βάλλει τον φόβο.

Πώς δείχνουμε ότι δεν τον αγαπούμε εμείς; διότι όταν μας τύχει μια προσβολή,

δεν υπομένουμε, όταν μας τύχει κάτι που μας παροξύνει, δεν υποκύπτουμε, όταν μας έρχεται να κάνουμε κάτι, το οποίο είναι μισητό ενώπιον του Θεού, δεν το αποφεύγουμε. Ποιον βλάπτουμε; τη ψυχή μας. Εκεί που θα βλαφτείς, εκεί πηγαίνεις· εκεί που θα σκοτισθεί το μυαλό σου, εκεί τρέχεις. Τι θα κερδίσεις; αντί χαρά, λύπη· αντί ανάπαυση, ταραχή και ανησυχία. Πώς θα έλθει μαζί σου ο Θεός;

Πολλές ημέρες τώρα παρατηρώ έξω που πηγαίνω, ότι έρχονται δύο πέρδικες και καθίζουν εκεί στο παγκάκι· πότε πιο πάνω, πότε πιο κάτω, όλο τις βλέπω να τριγυρίζουν εκεί. Γιατί δεν έρχονταν και άλλοτε; γιατί δεν έρχονταν και τα περασμένα χρόνια, μόνο τώρα κάθε μέρα έρχονται;

Διότι βλέπουν ότι δεν υπάρχει κίνδυνος. Εμείς, αδελφές, δεν βλέπουμε τον κίνδυνο που έρχεται εναντίον της ψυχής μας; Δεν βλέπουμε ότι ο διάβολος γίνεται όργανο, για να απορροφήσει την πνευματική μας δύναμη.

Ποιος το σοφίζει αυτό το πουλί; ποιος του έλεγε τόσα χρόνια να μην έρχεται και τώρα δεν φεύγει από εκεί; Κανείς· με τη γνώση του· καταλαβαίνει ότι σ' αυτό το μέρος θα βρει τη γαλήνη, θα βρει -την ησυχία.

Εμείς είμαστε λογικοί άνθρωποι, αφιερωμένοι στον Θεό. Γιατί να τρέχουμε εκεί που είναι ο κίνδυνος; Γιατί να μην ασπαζόμαστε τη σιωπή; Γιατί να μην κυνηγούμε την υπακοή; Γιατί να μην έχουμε την αγάπη, την υπομονή, την ομόνοια, με τα οποία θα αποφύγουμε τους κινδύνους και θα φέρουμε τη θεϊκή δύναμη μέσα μας;

Έμενα, μου κάνει εντύπωση αυτό το πράγμα· έκπληκτος γίνομαι· ένα πουλί να καταλαβαίνει τον κίνδυνο! του δίνει σοφία ο Θεός· του δίνει στόχαση, ότι σ' αυτό το μέρος δεν έχει φόβο να βλαφτεί.

Συνεχίζεται

Αγίου Ανθίμου του Χίου, «Πνευματικές διδασκαλίες».

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)